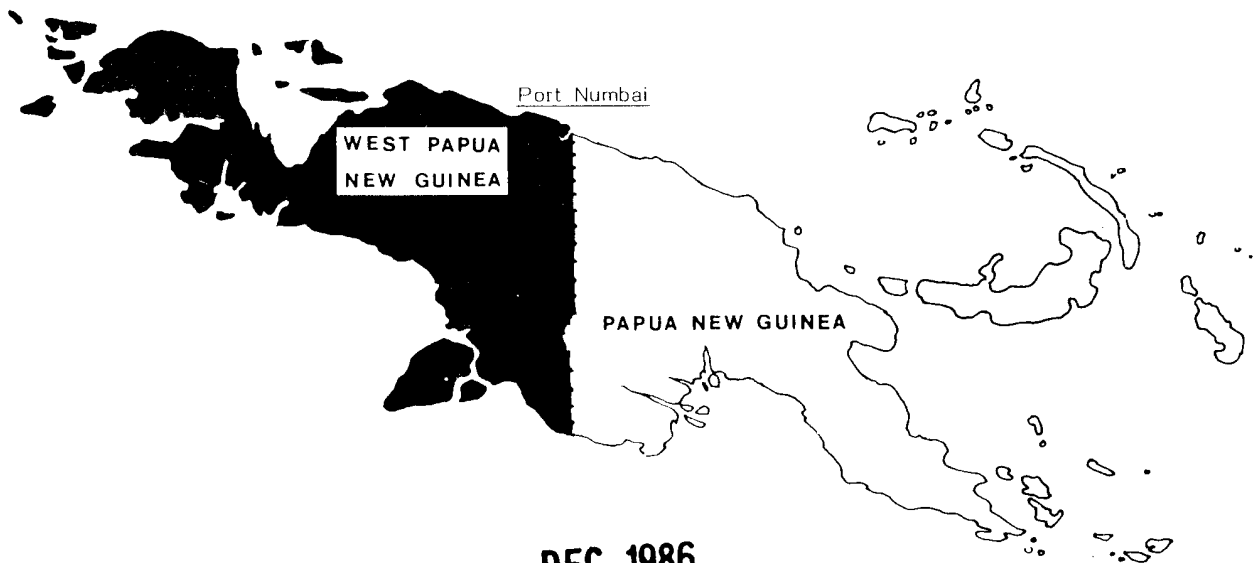
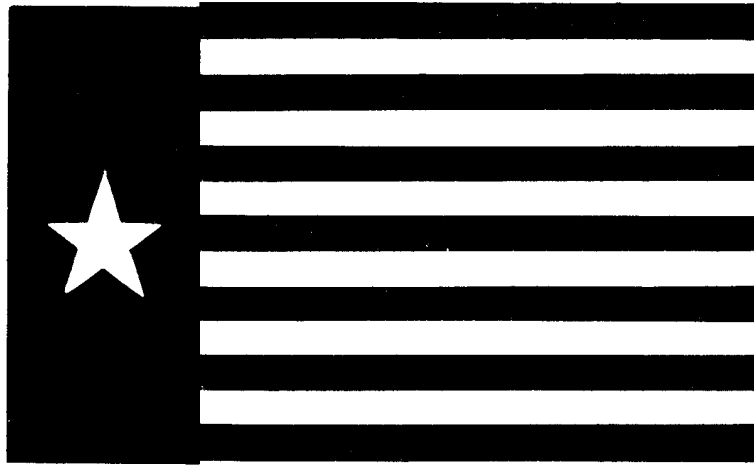

WEST PAPUA COURIER

Ontwerp vlag: Nicolaas Jouwe

VOLKSLIED

Componist volkslied Ds. I.S.Kijne

HAI TANAHKU PAPUA
KAU TANAH LAHIRKU
KUKASIH AKAN DIKAU
SEHINGGA ADJALBU

KUKASIH PASIR PUTIH
DIPANTAIMU SENANG
DIMANA LAUTAN BIRU
BERKILAT DALAM TRANG

KUKASIH BUNJI OMBAK
PEMUKUL PANTAIMU
NJANJIAN JANG SELALU
SENANGKAN HATIKU

KUKASIH GUNUNG-GUNUNG
BESAR MULIALAH
DAN AWAN JANG MELAJANG
KELILING PUNTJAKNJA

KUKASIH HUTAN-HUTAN
SELIMUT TANAHKU
KU SUKA MENGEMBARA
DIBAWAH NAUNGMU

KUKASIH ENKKAU TANAH
JANG DENGAN BUAHMU
MEMBAJAR KERADJINAN
DAN PEKERDJAANKU

SJUKUR BAGIMU TUHAN
KAUB'RIKAN TANAHKU
B'RI AKU RADJIN DJUSA
SAMPAIKAN MAKSUDMU

O MUN LAND PAPOE
MUN GEBORTELAND
JOU ZAL IK LIEFHEBBEN
TOT MUN LEVENSEINDE

IK HOU VAN HET WITTE ZAND
VAN JE FINE STRANDEN
WAAR DE BLAUWE OCEAN
BLINKT IN HET LICHT

IK HOU VAN HET GELUID VAN DE BRANDING
DIE OP JE STRANDEN SLAAT
EEN LIED DAT STEEDS
MUN HART VERHEUGT

IK HOU VAN DE BERGEN
GROOT EN VERHEVEN
EN DE WOLKEN DIE ZWEVEN
OM HUN TOPPEN

IK HOU VAN DE BOSSEN
HET DEKKLEED VAN MUN LAND
IK MAG ZO GRAAG ZWERVEN
ONDER JE SCHADUW

IK HOU VAN JEGROND
DIE MET JEYRUCHTEN
MUN OYER BETAALT
EN MUN WERK

DANK Z'U U HEER
G'U HEBT MI HET LAND GEGEVEN
LAAT MI OOK OYERIG ZIJN
OM HET TE LATEN BEANTWOORDEN AAN UW DOEL

WEST PAPUA COURIER.

Uitgave van de "National Liberation Council of West - Papua New Guinea" (N.L.C.).

8e jaargang no. 4
december 1986.

Redactie-Secretariaat:
Z.Sawor, Tarthorst 455,
6708 HP Wageningen, Nederland.
telf: 08370-14465.

en
E.Kamphorst, Koopsweg 7,
8085 RD Doornspijk, Nederland.

Abonnementen:
Nederland f 15,-- per jaar,
Overige landen US \$ 8,--.
Betaling/For Payment: Postrekening/Postel-
account no 3.663.686 t.n.v:
West Papua Courier,
p/a Koopsweg 7, 8085 RD Doornspijk, The
Netherlands. telf: 05258-1065.

Nieuwe abonnementen alsmede adreswijzigin-
gen opgeven via het adres: West Papua Cou-
rier p/a Koopsweg 7, 8085 RD Doornspijk.

Inhoudsopgave/Contents:	page:
1. Redactioneel.	3
2. "Operasi Sate". door Z.Sawor.	4+5
3. Papua's roepen op tot actie tegen volkenmoord.	6
4. 2e Kamerleden stellen vragen over "Operasi Sate". 25 jaar geleden;oproep om copy.	7
5. Berichten van het front in West Papua.	8
6. Bisschop John Etheridge blijft Papuavluchtelingen steunen.	9
7. Papuawerk in discussie. door N.Padding.	10
8. Korte berichten.	11-13
9. 25 jaar West Papua vlag. door Z.Sawor.	14
10. Open letter to: UNHCR, door E.Marjen	15
11. Internationale werkgroep let op mensenrechten in West Papua.	16
12. Van peniskoker naar joggingbroek.	17
13. Huurlingen kritiek op transmigratie.	18
14. Bevrijdingsbewegingen en de Radio.	19
15. Molukkers, 35 jr in ons land.	20
16. Politics in Melanesia.	21
Unrecht, al 17 jaar lang..., Stichting Hulp aan papoea's in Nood.	22

REDACTIONEEL.

In het laatste nummer van dit jaar een ver-
slag van de grootscheepse Indonesische mi-
litaire operatie "OPERASI SATE", ter voor-
bereiding van de "demokratische" verkie-
zingen begin 1987. De inzet van 5 extra
divisies en de Luchtmacht voor het platbom-
barden van "verdachte" dorpen, moet de
basis leggen voor een gunstige verkiezings
uitslag voor de huidige regeringspartij.
Op 28 november j.l. hielden de samenwerken-
de Papua organisaties in Nederland een
persconferentie in het Haagse Nieuwspoor-
t over deze zoveelste poging van het Indone-
sische leger grote groepen Papua's die
niet kunnen instemmen met het discrimine-
rende beleid van de Indonesische overheid,
eenvoudigweg van de aardbodem weg te vegen.
Intussen hebben de gezamenlijke fracties
van de 2e kamer schriftelijke vragen ge-
steld aan de minister m.b.t. deze gewel-
dadige ontwikkeling.

Van enkele, begin van dit jaar door de OPM
uitgevoerde acties, een kort verslag op
pag: 8. Steeds meer groeit het besef bij
de bevolking van PNG dat hun zusters en
broeders op het westelijke deel van het
eiland net zo goed recht hebben op een
zelfstandig bestaan; bisschop J.Etheridge
zel zijn woorden om in daden.

Veel Nederlanders willen zich van de pro-
blemen in West Papua afmaken door te stel-
len dat het een afgedane zaak is. De Stich-
ting Hulp aan Papua's in Nood denkt daar
anders over. De secretaris van deze Stich-
ting, dhr N.Padding geeft zijn visie op
pag:10.

De voorzitter van de Welfare Committee, E.
Marjen te PNG doet nogmaals een beroep op
de UNHCR voor internationale erkenning van
de rechten van de Papua bevolking.

Op pagina 19 een uiteenzetting over de
rol van de (verzets) radio bij bevrijdings
bewegingen. Voor ons Nederlanders een be-
grijpelijke en duidelijke zaak gelet op de
rol van Radio Oranje in de jaren 1940-45.
Ook de OPM zou gediend zijn met een derge-
lijke verbinding.

"Onrecht, al 17 jaar lang"
Dat is de opschrift van het achterblad. De
volksraadpleging van 1969 werd een volks-
verraadpleging. Geen enkele Papua heeft
zich in 1969 in vrijheid kunnen uitspreken.

Tenslotte, namens de redactie, voor alle
lezers de beste wensen voor 1987, daarmee
tevens de hoop uitsprekende dat het jaar
1987 de Papua's een stapje dichterbij zal
brengen naar de zo fel begeerde vrijheid.

"OPERASI SATE", EEN GEHEIM PLAN VAN HET INDONESISCHE LEGER VOOR Vernietiging
VAN DE OPM.

De OPM, de Vrijheidsbeweging van West Papua, zit de Indonesiërs dwars. Al jaren proberen zij deze organisatie te liquideren, maar dat lukt hen tot nu toe niet. Telkens weer doemt de OPM op met nieuwe tactieken en aanvallen op het Indonesische leger, ondanks het grote gebrek aan wapens en vooral steun van buiten. Het moreel van de OPM-manscapen is ondanks de jarenlange tegenstand en het langdurige verblijf in het binnenland groot. Hun grote plus-factor ligt in het feit, dat zij op eigen bodem opereren. Zij kennen de omgeving beter dan wie dan ook. Deze moeilijk te bestrijden OPM vormt een doorn in het oog van de Indonesische legerschef, generaal Benny Murdani. Murdani heeft volgens betrouwbare bronnen een geheim plan gelanceerd, het z.g. "OPERASI SATE", gedateerd 1 augustus 1986 om de OPM in geheel West Papua te vernietigen. (Saté betekent, een stuk vlees aan een stok geregen om te worden gebraden). Volgens genoemde bronnen zendt Murdani vijf militaire divisies met een totale sterkte van 25.000 man naar West Papua om de aanvallen tegen de OPM te voeren.

De Operasi Saté is inmiddels in volle gang gezet met name in de residentie Jayapura. De plaats Sarmi, ten westen van de hoofdstad werd al aangevallen op 14 augustus jl. De landstrijdkrachten hebben de steun van de eenheden van de luchtmacht en de marine. De luchtmacht gebruikt daarbij 5 jet-fighters model F.5 Tiger, gevechtsvliegtuigen. Ze zijn op het militaire vliegveld Manuhua in Biak gestationeerd.

Volgens berichten, die ons hebben bereikt zijn er veel slachtoffers onder de burgers gevallen.

Het plan voorziet tevens operaties op het eiland Biak van 1 - 30 oktober 1986, vooral in de regio West Biak. Deze streek heeft in het verleden ook al veel te lijden gehad. Ook Noord-Biak heeft veel slachtoffers gekend.

De residentie Nabire wordt ook in het plan genoemd en de operaties in deze regio zullen dan plaats vinden van 1 - 30 oktober 1986. Behalve Nabiré aan de kust worden ook plaatsen als Wagete en Paniai-meer (de Wisselmeren) in het plan genoemd.

De afdeling Kokenao ten zuid-westen van West Papua komt eveneens in het operatieprogramma voor. De zuivering van deze afdeling zal plaats vinden van 1 - 30 november 1986.

Na de bovengenoemde plaatsen van de OPM-haarden te hebben gezuiverd zal de Operasi Saté nog plaats vinden in de andere niet met name genoemde plaatsen in West Papua. Om te voorkomen, dat eigen troepen van uit de lucht worden aangevallen hijsen de Indonesiërs rode vlaggen.

R.K.-Papua-geestelijke TUBERIUS UROPDANE onthoofd en nieuwe stroom vluchtelingen.

Eind augustus 1986 kwamen 750 vluchtelingen aan in Papua New Guinea. Zij kwamen van het grensdorp Kiwirok, twee dagen lopen van het Papua New Guinea dorp Yansi en ontvluchtten hun huizen tengevolge van de Indonesische militaire wreedheden.

Aan een journalist van de Times of Papua New Guinea vertelden de vluchtelingen het verhaal over de onthoofding van de R.K. cathechist TUBERIUS UROPDANE (Times of PNG, 5 sept. 1986). Andere verhalen van de vluchtelingen gingen over de verkrachting van vrouwen en arrestaties en het in elkaar slaan van mannen in hun dorp door militairen van het Indonesische leger. Zij voegden er aan toe dat nog 400 mensen wachten om de grens te overschrijden.

Een briefschrijver uit het kamp Telefomin bij de grens in zijn brief van juli jl. vermeldde de komst van 25 vluchtelingen in dat kamp. Zij kwamen helemaal uit Wamena in de Baliemvallei. Zij moesten dus honderden kilometers afleggen om veilig in PNG aan te komen.

Overgave?

Australische krant Direct Action van 24 september jl, citeerde een bericht uit Times of PNG, waarin de in Port Moresby wonende en genaturaliseerde West Papua, Fransalbert Joku, journalist van diezelfde krant rapporteerde over een niet met name genoemde OPM-strijder uit Tanamera, Jayapura, Wamena, Manokwari en Biak, die zich wilde verzoenen met de Indonesiërs en de wapens neerleggen. Zij zouden genoeg willen nemen met een grotere autonomie voor West Papua.

Direct Action berichtte verder, dat andere in Papua New Guinea en Vanuatu verblijvende West Papua's een andere mening hierover hebben. Weror, voorzitter van de revolutionaire raad zei, dat één van de twee thans opererende groepen in West Papua, waarschijnlijk pro-Indonesisch is. Rex Rumakiek vertelde, dat de groepering, die vrede zocht met Indonesië geen aanhang heeft in West Papua. Hij voegde er nog aan toe, dat zo'n groepering onder de vluchtelingen in de kampen zat. Deze is gestuurd door twee Australische priesters, die in West Papua werkzaam zijn. Zij hebben echter geen enkele aanhang onder de vluchtelingen.

De steun aan het verenigde front van de OPM is sterk aan het groeien.

De naar buitenland uitgeweken OPM-leiders, James Nyaro, Donald Derey, David Tiemka en Ries Wyder zijn overeengekomen, dat zij samenwerking moeten zoeken met Seth Rumkorem en Jacob Prai.

Z. S.

Post-Courier, Tuesday, July 15, 1986 — 3

Threat to burn refugee camp

By ANGWI HRIEHWAZI

TELEFOMIN villagers have threatened to burn down a refugee camp over a compensation demand.

Seventy-nine Irian Jayan refugees living at Telefomin camp are frightened by the threats.

A spokesman for the refugees, Constantinopol Ruhukall, said some of them had to keep guard throughout the night to stop to their bush-material houses being burnt down.

Villagers had given the Government and the United Nations High Commissioner for Refugees until last week to pay K30,000 for trees cut down by refugees.

They also demanded a separate, unspecified amount for the land on which the refugee camp is situated.

The resident UNHCR representative Akilaja Akiwumi yesterday said he was concerned at the threat and would find out details from the Government.

He had not been aware of the problem.

He said he would not do

Some of the Telefomin refugees outside their houses under threat of being burnt

anything until officially notified by the Government.

The refugees wrote a letter on June 27 to the UNHCR liaison officer in Port Moresby listing their demands.

Copies were given to the Foreign Affairs representative in Vanimo, Moses Poi, and Telefomin government authorities.

The letter read in part: "The landowners have forbidden us to get wood from their jungle."

"On June 13 and 26, the landowners threatened to

stab us and burn our camp if we tried to get wood from their jungle again.

"We realise that like refugees, we have nothing unless we can depend on the pity of Papua New Guineans and their Government because of similarity in culture and race.

"For these reasons, we don't want our relationship with our Papua New Guinean brothers to be damaged because of our needs.

"We have not yet been able to build houses for new refugees who come to Telefomin because of the problem," the letter said.

A spokesman for the landowners, Dunkun Migi, wrote a letter to the refugees forbidding them from getting wood from the bush.

The refugees' food supplies had been cut back from twice-weekly to once-weekly. They get mostly tinned fish and rice.

Papoea's roepen op tot actie tegen volkenmoord

(van onze redactie buitenland) *N.D.*

29 november 1986

DEN HAAG - Gistermiddag belegden de samenwerkende Papoea's in Nederland een persconferentie, waarin zij de wandaden van de Indonesische legers tegen de Papoeabevolking uit de doeken deden. Antropoloog Frank Hubatka riep onder het motto dat een moeder haar eigen kinderen niet vergeet, de Nederlanders op zich het lot van de Papoea's ter harte te nemen.

Viktor Kaisiepo vertelde dat het Indonesische leger sinds begin augustus bezig is met de militaire operatie Sate, met als doel de totale integratie van Irian Jaya in het staatsbestel van Indonesië. Sinds Nederland in 1963 het eenmalige Nieuw Guinea indirect afstond aan Indonesië, dit de zevende militaire operatie tegen de Papoea's.

Een vertegenwoordigster van Amnesty International zei dat er sinds het begin van 1984 een algehele verslechting plaatsvindt op het gebied van de mensenrechten in Irian Jaya. Confrontaties tussen het Indonesische leger en de onafhankelijkheidsbeweging

OPM veroorzaakten grote onrust in het gebied.

Vele Papoea's zochten reeds hun toevlucht aan de andere kant van de grens met Papoea Nieuw Guinea. Nu de Indonesiërs een grootscheepse militaire operatie zijn begonnen, neemt hun aantal met de dag toe.

In het recente verleden is het meermalen voorgekomen dat Papoea's onder dwang naaar het Indonesische deel van het eiland werden teruggebracht en daar gevangen werden gezet. In al deze gevallen zijn er berichten naar buiten gekomen dat de arrestanten zijn gemarteld. Amnesty International heeft helaas

moeten constateren dat de activiteiten van het Indonesische leger tegen het OPM gepaard gaan met mensenrechtenschendingen op grote schaal.

Publiciteit

Corry Ap, de weduwe van de door de Indonesiërs vermoorde antropoloog Arnold Ap, vertelde van haar ervaringen in een van de vluchtelingkampen. Op de vluchtelingen wordt veel druk uitgeoefend om naar Irian Jaya terug te keren. De regering van Papoea Nieuw Guinea werkt hierin bewust samen met de regering in Jakarta. Mevrouw Ap meende dat de Nederlandse regering zich te weinig gelegen liet liggen aan haar voormalige gebiedsdelen.

Een andere vluchteling, mevrouw Mia Rumajauw, vroeg zich af waarom de onderdrukte Papoea's in Nederland zo weinig publiciteit krijgen.

Want - zo zei zij - het gaat hier om een christelijk volk dat zich verzet tegen de islamiseringspogingen van de Indonesiërs. Mia Rumajauw meende dat de Papoea's door een vast vertrouwen op God vóór het jaar 2000 in vrijheid zouden leven.

Frank Hubatka verweet de Nederlanders ten slotte te weinig te doen voor de Papoea's, met wie zij in hun beste jaren hebben samengeleefd.

Hij verbaasde zich erover dat de Nederlanders ledig toezien hoe de Indonesiërs de Papoea's afslachten, om grond vrij te maken voor de Javanen. De Nederlandse regering levert zelfs korvetten aan de Indonesiërs. Verschillende multinationals zuigen de delfstoffenvoorraden van Irian Jaya leeg. Maar er is niemand die zich om het volk van de Papoea's bekommert. „Een moeder vergeet toch niet haar eigen kinderen.”

Resoluties bij persconferentie Papoeagroeperingen

Resoluties gistermiddag bij de persconferentie die de samenwerkende Papoeagroeperingen in Nederland in het Haagse Nieuwspoort hielden. Doel was de militaire 'Operatie Sate' wereldkundig te maken. Onder leiding van de Indonesische generaal Murdani zal gepoogd worden een einde te maken aan de bevrijdingsbeweging van West-Papoea. Op de foto weduwe Corry Ap van de vermoorde musicus, dichter en antropoloog Arnold Ap en Mia Rumajauw (rechts) die tijdens de persconferentie sprak over de betrokkenheid van de kerken bij de actie.

FOTO: CNP

Profetisch

Waar blijft dan het profetische protest van de Nederlandse kerken, wanneer mensen, naar Gods evenbeeld geschapen, als varkens worden afgeslacht? riep een geëmotioneerde Hubatka de verzamelde pers toe. Hij deed ten slotte een klemmend beroep op haar, aan de zaak van de verdrukte Papoea's rechtvaardigheid te geven.

WEST PAPUA COURIER
 P.O. Box 1000
 8085 RD Doornspijk

COPY-COPY

25 JAAR GELEDEN.

Volgend jaar zal het 25 jaar geleden zijn dat de voor de Papua's zo rampzalige overeenkomst van New York op 15 augustus 1962 werd ondertekend terwijl op 1 oktober 1962 Nederland het bestuur over droeg aan de UNTEA. In de UNTEA-periode van 1-10-1962 tot 1-5-1963 moesten veel Nederlanders noodgedwongen afscheid nemen en keerden voorgoed naar Nederland terug.

In de 4 nummers van de W.P.C. welke in 1987 zullen uitkomen zal de nodige aandacht worden besteed aan wat 25 jaar geleden gebeurde.

OPROEP:

Veel Nederlanders zullen het afscheid in deze periode nog goed herinneren. De redactie doet een beroep op de lezers om bepaalde, vermeldenswaardige feiten/gebeurtenissen uit die periode op papier te zetten en dit ons als copy te doen toekomen. Ook foto's uit die periode (commando/bestuurs overdrachten etc) kunnen voor plaatsing in aanmerking komen.

Gaarne Uw reactie naar: West Papua Courier p/a Koopsweg 7, 8085 RD Doornspijk.

COPY-COPY

Tweede Kamer der Staten-Generaal

Vergaderjaar 1986-1987

19 november 1986*

van de leden **Knol** (P.v.d.A.), **Moret-de Jong** (C.D.A.), **E. G. Terpstra** (V.V.D.), **Tommel** (D66), **Van Dis** (S.G.P.), **Beckers-de Bruijn** (P.P.R.), **Van Es** (P.S.P.), **Schutte** (G.P.V.) en **Leerling** (R.P.F.) aan de Minister van Buitenlandse Zaken:

1
Is de heer Tuberius Uropdane, katholiek cathegeet in Irian Jaya, onlangs door Indonesische militairen onthoofd?

2
Zo ja, wat was de aanleiding?

3
Werd de heer Tuberius Uropdane verdacht van enige overtreding van de Indonesische wet? Zo ja, heeft een gerechtelijk onderzoek plaatsgevonden, gevolgd door een proces dat ook binnen het kader van de tussen Indonesië en Nederland afgesloten juridische samenwerkingsovereenkomst als een normaal proces kan worden betiteld of is betrokkene zonder vorm van proces standrechtelijk door militairen geëxecuteerd?

4

Bent u, indien mocht blijken dat hier sprake is van een standrechtelijke executie, dan wel van het in onvolgende mate inachtnemen van de geldende rechtsregels, bereid van uw ernstige verontrusting bij de Indonesische autoriteiten blijik te geven?

* Zie PNG-Times van 5 september jl.

19 november 1986

van de leden **Knol** (P.v.d.A.), **Moret-de Jong** (C.D.A.), **E. G. Terpstra** (V.V.D.), **Tommel** (D66), **Van Dis** (S.G.P.), **Beckers-de Bruijn** (P.P.R.), **Van Es** (P.S.P.), **Schutte** (G.P.V.) en **Leerling** (R.P.F.) aan de Minister van Buitenlandse Zaken (herdruk):

1

Wat is waar van een door generaal Benni Murdani op basis van een operatieplan, gedateerd 1 augustus 1986, grootscheeps ingezette militaire actie in Irian Jaya, uit te voeren in fasen gedurende de maanden september t/m november 1986?

ZELF-BESCHIKKING

TIJDSCHRIFT GEWIJD AAN HET VRIJHEIDSTREVEN VAN ONDERDRUKTE ETNISCHE MINDERHEDEN IN HET BIJZONDER DIE IN INDONESIË

Redactie: drs. A. den Boer, Den Helder; drs. A. Kamsteeg, Amersfoort; G. Knot, Groningen; H. Zwarteveen, Houten.

Redactionele medewerkers: J. van den Born, Nijmegen; J.H. Ritzema Bos, Doetinchem; Tilman Zülch, Göttingen.

Redactiesecretaris: mw. J.A. de Leeuw, Staatsmanlaan 3, 8014 TW Zwolle, tel. 038-658262.

Abonnementsprijs: f 13,50 per jaar.

Ik zet mijzelf eens op de bon en ik

0 abonneer mij tot wederopzegging of ZELFBESCHIKKING

0 ontvang graag een proefnummer van uw blad

Naam:-----

Adres:-----

Postcode:-----

Woonplaats:-----

Aankruisen, uitknippen en in enveloppe zenden aan:

Administratie ZELFBESCHIKKING
Antwoordnummer 175
GRONINGEN

(De postzegel betalen wij)

2

Indien sprake is van een dergelijke militaire actie, met welk doel wordt die dan gevoerd? Wat voor gevolgen kan deze actie ook op langere termijn, gezien de toch al niet zo goede verhouding tussen de Papoea's en het Indonesische leger, hebben voor de bevolking van Irian Jaya?

O.P.M. Akties

Berichten van het front in West Papua.

De volgende berichten zijn eind mei doorgegeven over TPN (Tentara Papua Nasional) door staf chef TPN/OPM/FPM Col.S.T.Jarisetouw. Deze akties stonden onder leiding van Papua militairen die in 1984 zijn weggelopen uit het indonesische leger.

Militaire post Bora Bora.

De TPN eenheden hebben de ABRI post Bora Bora in het Tor Atas gebied aangevallen. Deze aanval werd uitgevoerd op 9 nov.1985 om 07.00 uur. De gevechten duurden 30 minuten waarbij door de ABRI (Indonesian Armed Forces) de volgende verliezen zijn geleden -15 militairen werden ter plaatse gedood, -10 anderen werden zwaar gewond afgevoerd naar het militaire ziekenhuis Aryoko. Aan de kant van de TPN zijn geen verliezen te betreuren en alle eenheden zijn dan ook behouden op hun basis teruggekeerd. De ABRI post Bora Bora, 30 km ten zuiden van de stad Sarmi, werd bezet door het 733 Bataljon van Pattimura uit de Molukken.

Tegenakties door Indonesische militairen.

De burgerbevolking van de dorpen rondom Bora Bora zijn kort daarna het slachtoffer geworden van de brute vergeldings maatregelen uitgevoerd door het Indonesische leger. De bewoners van de dorpen Waf, Tean, Doranto, Tor Atas (boven Tor), Tor Bawah (beneden Tor) alsmede de bewoners in het gebied Samanente uit de dorpen Konderjan en Dangken hebben hun huizen en bezittingen achter moeten laten en zijn de bossen ingevlucht.

Militaire post Guay.

Op 8 februari 1986, om 05.00 uur heeft TPN de militaire post Koramil Guay aangevallen. Van Indonesische zijde werd weinig verzet geboden waardoor de post binnen 15 minuten kon worden bezet. Aan Indonesische zijde waren de volgende verliezen:
-De commandant en 5 van zijn ondergeschikten werden gedood.
-De plv. commandant, sergeant G Rumbiak werd gevangen genomen terwijl een lid van de Koramil wegvluchtte.
Alle aanwezige wapens en munitie werd door de TPN meegenomen. Guay ligt ca 60 km van Jayapura. Uit vrees voor vergeldings maat-

regelen van Indonesische zijde hebben de bewoners van de dichtst bijzijnde dorpen: Bebo, Dore en Ira Ira hun huizen verlaten.

Militaire post ten oosten van Sarmi/Mamberamo.

In de eerste week van maart 1986 lanceerde de TPN 2 aanvallen op twee ABRI posten aan de Oost-kust van Sarmi/Mamberamo t.w:

-Post rondom Podena Shell (line C)

Deze post werd bezet door TPN. De ABRI militairen van deze post gaven zich onvoorwaardelijk over, zodat er geen slachtoffers zijn gevallen. De arbeiders van Podena Shell, in totaal 50 man, zijn goed behandeld. De aanval werd uitgevoerd op 10 maart 1986 om 17.00 uur OIT. Deze post ,basis Camp line C, ligt op 30 km van de kustplaats Sarmi.

-ABRI post rond Base Camp line D.

Op 11 maart 1986 werd de ABRI post rond Base Camp line D aangevallen en bezet. Voor de aanval had TPN de ABRI leden verzocht zich over te geven met alle wapens en munitie. Na de weigering door de ABRI militairen ontstond een vuurgevecht. Twee leden van de ABRI kwamen daarbij om terwijl 4 anderen zijn gevlucht. De aanval werd uitgevoerd om 05.00 uur. Het aanwezige personeel van Podena Shell bleef ongedeerd ,terwijl alle leden van de TPN na afloop van beide akties ongedeerd op hun basis terug keerden.

De beide TPN eenheden stonden onder leiding van le Lnt Akari resp. Kapitein Sasiorep.

Akties in de omgeving van Betaf.

Na berichten te hebben ontvangen over het harde optreden van Indonesische militairen en politie in de omgeving van Betaf hebben TPN troepen op 29 april 1986 om 03.00 uur een aanval uitgevoerd. Na een weigering van Indonesische zijde zich over te geven zijn bij een vuurgevecht 2 leden van de TNI landmacht en 1 lid van de Polri gedood. De andere Indonesische militairen namen de vlucht. De buitgemaakte wapens en munitie zijn door de TPN troepen meegenomen.

Nadat de TPN van OPM/FPM nog verschillende andere Indonesische posten had vernietigd zijn op 4 april 4 compagnieën van het TPN terug gekeerd naar de Oostkust.

BISSCHOP JOHN ETHERIDGE PLEIT VOOR ONAFHANKELIJK WEST PAPUA.

Bisschop John Etheridge blijft het vluchtelingenwerk ondersteunen.

De bisschop heeft de laatste 2 jaar veel werk verzet in de opvang van vluchtelingen uit West Papua. Tijdens zijn verblijf in Sydney werd hij onlangs geïnterviewd door J. Maclean, een lid van de Labour party van het parlement van Victoria.

Het begon allemaal begin 1984 met een oproep via de radio van een van de buitenposten. De dienstdoende priester berichtte dat een groot aantal West Papua's naar de missiepost kwamen. Het regende op dat tijdstip en hij vertelde dat de mannen en vrouwen bananebladeren boven hun hoofd hielden om enigszins droog te blijven. Ze liepen door de modder gevolgd door hun varkens en honden en droegen hun overige bezittingen op de rug. De missiepost ligt slechts 3 uur van de grens en de West Papua's waren allen gevlucht voor het optreden van het Indonesische leger. Zodoende is op die plek een kamp met 1200 vluchtelingen ontstaan. Ik vertelde de priester daar dat deze vluchtelingen in een noodsituatie verkeerden en dat wij als Christenen hen moesten helpen met voedsel, onderdak en medische verzorging.

Illegale emmigranten.

Zodra de autoriteiten uit PNG vernamen van de aankomst van deze vluchtelingen op de missiepost werd mij onofficieel opgedragen deze vluchtelingen te vertellen dat ze terug moesten keren naar West Papua omdat ze illegale immigranten waren en geen recht hadden zomaar de grens over te steken naar PNG. Deze opdracht heb ik geweigerd uit te voeren en hen gezegd dat hier hulp moest worden geboden.

Kort daarna werd ik door een goede vriend opgebeld die mij vertelde dat ik maar een advocaat moest waarschuwen daar de autoriteiten overwogen mij te arresteren vanwege de hulp aan illegale immigranten. De rechtbank kan je daar voor veroordelen tot een boete van 300 kina of een gevangenisstraf van 3 maand.

Ik heb duidelijk laten blijken bij een eventuele veroordeling te kiezen voor de

gevangenisstraf. Wat een beschamende vertoning zou dat zijn voor de regering van PNG om een bisschop in een gevangenis op te sluiten als straf voor de hulpverlening aan mensen in nood.

Nadat de autoriteiten dit standpunt hadden vernomen heb ik niets meer gehoord over een mogelijke arrestatie.

Schending van de mensenrechten.

Ik weet zeker dat het Indonesische leger en de politie op grote schaal de mensenrechten schendt in West Papua. Vele verhalen en getuigenissen zijn mij bekend. Zoals mensen die 8 uur worden opgesloten in een ton vol met water en daarna 8 uur in de brandende zon moeten staan. Of van mensen die in stukken worden gesneden. De Indonesiërs proberen de cultuur van de Melanesische bevolking volledig uit te wissen en te vernietigen. Ik heb ook foto's gezien van Arnold Ap welke zijn dood waren genomen waarop verminkingen te zien zijn. Deze foto's heb ik aan een arts laten zien die met grote stelligheid tot de konklusie kwam dat Arnold Ap voor zijn dood was gemarteld.

Australië zou moeten protesteren.

Als Australisch staatsburger ben ik van mening dat de regering en het volk van Australië krachtig zouden moeten protesteren tegen deze mensenrechten schendingen. Het wordt tijd dat de Australische regering een krachtig en duidelijk standpunt in deze zaak inneemt.

Zelf ben ik de mening toegedaan dat de Indonesiërs West Papua moeten verlaten zodat het een onafhankelijk land kan worden. Voor deze onafhankelijkheid zal ik blijven opkomen en blijven bidden. Ik ben van mening dat Australië zich niet aan zijn verantwoordelijkheid kan onttrekken en krachtig dient te protesteren tegen het onrecht dat in het buurland West Papua plaats vindt. Ik weet zeker dat de Australische regering volledig op de hoogte is van deze schendingen maar de ogen sluit voor dit onrecht. Ik vind dat een misdaad tegen de mensheid.

Tapol bulletin no 77.

Papua-werk in discussie.
Eveneens legenever geueten.

er komen er steeds weer mee in aanraking.
et standpunt dat de consequenties van de
gebeurtenissen met het Papua-volk in de ja-
ren 1962/69 niet meer voor rekening te
rengen zijn van het Nederlandse volk.
erzijds zouden de ontwikkelingen van
een afgewezen zijn door het overgrote
deel van ons volk- en is dus het ongewen-
te door overmacht tot stand gekomen -, an-
erzijds wil men de tijd het woord (en de
aad) laten door zich verantwoord te ach-
ten na 20 jaar de feiten als norm te laten
elden en zich door de orde van de dag te
aten leiden.

Voor beide redeneringen geldt dat de o-
en gesloten worden voor het onrecht, ter-
ijl het slachtoffer nog onder ons is en
ot de kerker toe de verwachting blijft
oesteren dat God en mensen geen vrede kun-
en hebben met de opgeheven zweep van de
rijvers.

niemand van ons die met het Papua-probleem
e maken heeft gehad, zal zeggen dat de
eiten rond 1962/69 en alles wat daarna
evolud is als een natuurlijk proces in

als Mic de Bruijn en Jan van Eochoud. Nuch-
tere Hollanders die diep onder de indruk
eraakten van wat er schuil ging achter
het verschijnsel dat als Papua op hun weg
gekomen was. Veel meer dan zij ooit ver-
wacht hadden. Die onderschaffing speelt
bij ons ook dikwijls een rol. Als een aan-
geboren suprematie van blank boven zwart.
We weten wel beter, maar we doen er niet
altijd naar. Het zwart-zijn behelst geen
gegeven dat iets in handen geeft om tot
een beoordeling te komen. Zo spiegelen wij
ons aan de Papua en wel heel concreet om-
dat wij als Nederlanders met ze te maken
hebben gehad in alle geledingen van de
maatschappij in de loop van de vele jaren
waarin onze volken samengingen.

Dat moest in 1962 tot een afsluiting ko-
men. De vrije wereld wilde niet anders dan
blindelings toegeven aan de machtswaan van
een dictator. Niet uit respect voor macht
en machthebber en niet uit minachting voor
een naar vrijheid zoekend volk, maar omdat
het in onze wereld soms niet anders kan
dan opportuun ruimte te geven aan machten,
die nog nooit aan de echte vrede hebben
geproefd. Het is een weg die geen mens

KORTE BERICHTEN

HEER VLUCHTELINGEN STEKEN DE GRENS OVER.

Een nieuwe stroom van vluchtelingen uit West Papua is eind augustus de grens naar PNG overgestoken. De minister van Buitenlandse zaken van PNG, Legu Vagi, verklaarde dat het gaat om 717 vluchtelingen die thans verblijf houden bij Yapsiei. Volgens de verklaringen van de vluchtelingen was hun vlucht te wijten aan het brute optreden van het Indonesische leger, velen van hen waren mishandeld.

De vluchtelingen komen uit 7 dorpen in de nabijheid van Kiwirok ongeveer 30 km van de grens en bijna 50 km zuid-west van Yapsiei. In maart van dit jaar heeft het Indonesische leger een actie uitgevoerd in Kiwirok waarbij verscheidene dorpen om het leven zijn gebracht. Zij onthoofden de RK-catechist Tuberies Uropdana en schoten vijf jongemannen dood. Tijdens hun vlucht werden 2 mannen door de Indonesische politie gearresteerd en gemarteld en 3 vrouwen werden na hun arrestatie verkracht.

Volgens de vluchtelingen zijn nog honderden anderen onderweg.

Tapol bulletin no 77.

REGERING PNG VERONTRUST.

De regering van PNG is erg verontrust over deze nieuwe stroom vluchtelingen juist op een moment dat zij pogingen in het werk stelt de vrijwillige terugkeer van vluchtelingen uit West Papua, die meer dan 2 jaar geleden zijn gearriveerd, te bevorderen. Bovendien is de regering niet tevreden over het langzame tempo waarin de UN High Commissioner for Refugees de status van de vluchtelingen in de diverse vluchtelingenkampen is bezig vast te stellen alsmede de verhuizing van de vluchtelingen naar nieuwe opvanglocaties organiseert.

De verwachting is dat de problemen t.a.v. de vaststelling van de vluchtelingen status zal verergeren vanwege het feit dat de regering eist dat de nieuw binnen gekomen vluchtelingen eerst volledig moeten worden geregistreerd en verhoord alvorens voedselhulp en onderdak kan worden verschaft. Intussen is in tijdelijke voedselhulp voorzien door de R.K.kerk en de plaatselijke bevolking. Gevreesd wordt dat het met de gezondheidstoestand van de vluchtelingen slecht is gesteld waardoor het uitblijven van medische en andere hulp catastrofale gevolgen kan hebben.

Tapol bulletin no 77.

HET WABO KONCENTRATIEKAMP ZAL NIET IN GEBRUIK WORDEN GENOMEN.

In de vorige W.P.C. van sept. 1986 (blz 10) heeft U kunnen lezen over de plannen van de regering van PNG om ca 400 personen over te brengen naar het met prikkeldraad omgeven Wabo Kamp.

Naar aanleiding van de vele protesten heeft de UNHCR besloten af te zien van deze lokatie. Zoals de plannen er thans voorstaan zullen alle vluchtelingen t.z.t worden overgebracht naar Oost Awin, in de Western Province.

Tapol bulletin no 77

TIJDELIJK ASIEL VOOR OPM-LEDEN IN GHANA.

Aan 5 vooraanstaande leden van de bevrijdingsbeweging in West Papua, waaronder de voormalige leider van de OPM, James Nyaro, is door de regering van Ghana tijdelijk asiel verleend. De 5 OPM-ers waren vorig jaar, na jarenlang verzet tegen de Indonesische overheid, de grens overgestoken naar Papua New Guinea. Daar werden zij gevangen gezet, omdat de PNG-regering weigerde hen asiel te verlenen, om de goede betrekkingen met het buurland Indonesie niet in gevaar te brengen. Door bemiddeling van de Hoge Commissaris van de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties werden de vijf Papua's op 27 augustus overgevlogen naar de Ghaneese hoofdstad Accra. Zij zullen daar blijven tot een Europees land hen voor een permanent verblijf zal opnemen.

Reuter 07-08-1986.

POLITIEKE STABILITEIT VAN INDONESIA IN OPSPRAAK.

De kritiek op het Suharto-regime neemt toe. Door verschillende commentatoren wordt een groeiende onrust in Indonesie gesignaleerd. Gebeurtenissen in de laatste tijd, zoals de onverwachte val van Marcos, de scherpe daling van de olieprijs en de daarmee verbonden verslechterende economische situatie werden gevolgd door de recente devaluatie en enorme prijsstijgingen. Deze hebben ertoe geleid, dat de kritiek op het nu ruim 20-jarig beleid van het Suharto-regime toeneemt. Ook het massale verweer van Islamitische kant wordt gezien als een duidelijke kritiek op een autoritair beleid, dat alle maatschappelijke geledingen dwingt zich aan de "Pancasila-ideologie" te onderwerpen, zoals die wordt geïnterpreteerd door Suharto. Openlijke kritiek ook op het feit, dat vrije meningsuiting door

regime niet wordt toegestaan en dat mensen, die het wagen de visie van de overheid te korrigeren—zoals dat het geval was met het Tanjung Priok-incident—worden gepakt en zwaar gestraft.

Bijzonder duidelijk trad deze nu meer openlijke kritiek naar voren bij het recente proces tegen de dissidente oud-generaal Arsono. Hij zelf, Adnan Buyung Nasution, leider van zijn advocaten-team en ook Jakarta's oudgouverneur en dissident in Sadikin als getuigen, schroomden niet regering-Suharto in de openbaarheid van rechtszaal, aan te vallen en te beschuldigen van een repressief, ondemokratisch beleid.

MEDEFINANCIERING PROJECTEN IN WEST PAPUA.

De r.a.v. de rapportage van de Nederlandse commissie (de zgn. "missie Bos") heeft de vorige minister van Ontwikkelingssamenwerking, minister Schoo, een aantal ontwikkelingsfondsen, in het kader van Medefinancieringsprogramma's, ter beschikking gesteld ter financiering van projecten van particuliere, niet commerciële instellingen.

Jaarlijks zal 3 à 4 miljoen gulden aan extra hulp voor West Papua worden besteed en dit voor de volgende aandachtsvelden:

-Programma's die aansluiten op de aspiraties en mogelijkheden van de betreffende regio's en qua organisatorische vorming te kiezen methode in overeenstemming zijn met hun sociaal-culturele achtergrond,

-Programma's die zich richten op de kwalitatieve en kwantitatieve versterking van het opleidingsniveau op het terrein van zowel formeel als non-formeel onderwijs en kadervorming,

-Programma's die zich richten op het verbeteren van de voedselproductie en de bevolkingslandbouw en op kleinschalige nijverheid en ambachten,

-Training van para-medisch personeel, in het bijzonder ook preventief en cultureel gericht, en

-Programma's, gericht op het betrekken van vrouwen bij de economische ontwikkeling, op kadervorming van vrouwen en op opleiding van vrouwelijke deskundigheid.

Alle middelen zijn in dat kader de volgende, voor particuliere instellingen ingediende projecten goedgekeurd en in uitvoering genomen:

-Opleiding: Christelijke Kweekschool en bijbehorend ontwikkelingsprogramma voor leerkrachten te Enrekang;

-Medefinancieringsorganisatie: ICCO (Protestantse Interkerkelijke Coördinatie-Com-

missie Ontwikkelingsprojecten).

Bedrag: f 2.004.914,--

-Geïntegreerd Ontwikkelingsplan van de Evangelische Christelijke Kerk Irian Jaya
Dit plan is gericht op o.a. de verbetering van dorps-economie, gezondheidszorg en voorlichting verspreid over geheel West Papua;

Medefinancieringsorganisatie: ICCO

Bedrag: f 1.000.000,--

-Ontwikkelingsprogramma Irian Jaya van de 4 bisdommen Jayapura, Merauke, Sorong en Agats, gericht op formele en non-formele vorming, infrastructurele en sociaal-economische verbeteringen en gezondheidszorg, welk programma over geheel West Papua is verspreid;

Medefinancieringsorganisatie: CEBENO (Katholieke Organisatie voor Medefinanciering van Ontwikkelingsprogramma's).

Bedrag: f 1.688.549,--

Voorts heeft minister Schoo aan het VN-ontwikkelingsprogramma (UNDP) in principe een bedrag van 3 miljoen gulden toegezegd ten behoeve van de verbetering van de sociaal-economische positie van de autochtone Papua bevolking. De besprekingen over de concretisering van een of meerdere projectvoorstellen zijn echter nog niet afgerond.

Mgr. VAN DIEPEN NEEFT AFSCHIED VAN BISDOM IN WEST PAPUA.

Dertig jaar lang heeft bisschop Petrus van Diepen (69) in West Papua de Nederlandse missie gediend. Het Vaticaan heeft hem toegestaan afstand te doen van zijn bisschoppelijke taken. Het bisdom van mgr.v. Diepen is 95.000 km² groot en ligt in de Vogelkop.

Voor het in grote nood
verkerende Papua volk.

392 Abide with me; fast falls the eventide

Eventide

William Henry Monk 1823-1889

1 Blijf mij na - bij, wan - neer het dui - ster daalt.

De nacht valt in, waar - in geen licht meer straalt.

An - de - re hel - pers, Heer, ont - val - ien mij.

Der hul - pe - lo - zen hulp, wees mij na - bij.

5 Houd, Heer, uw kruis hoog voor mijn brekend oog,
licht in het duister, wijs de weg omhoog.

Uw dag breekt aan, de schaduw gaat voorbij.

In dood en leven, Heer, wees Gij mij.

Nieuwe massale exodus naar Papua New Guinea.

Op 4 september 1986 jl. bedroeg het aantal door het wrede optreden van de Indonesische zg. veiligheidstroepen verdreven vluchtelingen naar Papua New Guinea, 7500. Volgens deze vluchtelingen stonden reeds 200 tot 400 andere vluchtelingen bij de grens om deze naar de kant van Papua New Guinea te passeren. Zij vertelden de autoriteiten, dat de Indonesische troepen 2 mannen en 3 vrouwen gevangen namen, die ervan werden verdacht lid te zijn van de OPM. De vluchtelingen waren doodsbang en vertelden ook het verhaal over de verwoeste tuinen en in brand gestoken huizen. Zij kwamen van het oost-centraal bergland.

De minister van buitenlandse zaken van Papua New Guinea, Vagi zei dat zijn regering al het mogelijke zou doen om te kunnen verzekeren dat de nieuwe vluchtelingen goed worden verzorgd totdat een nieuwe regeling komt over hun toekomst.

Het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen hoopt nog steeds, dat de vluchtelingen op vrijwillige basis zullen terugkeren naar hun plaats van herkomst. Vandaar, dat de herhuivestingsproblemen nog niet opgelost zijn. Deze gedachte werd bestreden door premier Wingti van Papua New Guinea, die blijkbaar wilde dat de vluchtelingen zo spoedig mogelijk worden gelocaliseerd opdat zij voor zichzelf kunnen zorgen.

Het langer blijven in de kampen kost de regering handenvol geld, maar Australië weigerde onlangs om zijn bijdrage te verhogen.

The Age, 5/9/1986.

JOHN MOMIS, de vice-oppositieleider, geeft een antwoord op de verklaring van premier Wingti over West Papua.

Met een geschiedkundig artikel in de "Post Courier" van 12 september jl. over de politieke situatie van West Papua van toen, die geleid heeft tot de overdracht van West Papua aan Indonesië op 1 mei 1963, uitte de vice-oppositieleider, John Momis kritiek op de verklaring van premier Wingti, dat West Papua "een integrerend deel van Indonesië is" en dat: "Wij realistisch moeten zijn met het historische feit, dat de Algemene Vergadering van de V.N. in 1969 een resolutie heeft aangenomen met 84 stemmen voor en geen stem tegen en 30 onthoudingen, dat "een daad van vrije keuze heeft plaats gevonden in West Papua".

John Momis pleitte voor een realistische politiek t.a.v. West Papua. "De daad van vrije keuze was een daad van onvrije keuze", aldus Momis. Het praktische feit van de zaak is, dat het volk van West Papua het onvervreembare recht van zelfbeschikking heeft. Dat is een feit, dat is een realiteit. Elke andere politiek betekent, ontwijking van de werkelijkheid, de centrale vraag waarom het over gaat.

John Momis: "Wij hebben geen recht om te spreken over de verdediging van de mensenrechten, als wij de wil en de moed niet hebben om te spreken over de rechten van ons eigen volk".

Over de gedachte, dat bij een inmenging van PNG in de West Papuazaak, Indonesië zou toeslaan en PNG binnenvallen, zei hij dat Indonesië herhaaldelijke verklaarde de territoriale integriteit en onafhankelijkheid van PNG respecteert.

Vervolg van pagina 14.

De zes witte banen stellen voor, de zes residentie van het land, volgens de bestuurlijke indeling. De zeven blauwe banen weerspiegelen de verschillende bevolkingsgroepen van West Papua, die tezamen het Papuavolk vormen. Zeven is ook een heilig getal uit de bijbel (o.a. Openbaring 15:7 en Openb. 16:1 en Mattheus 18:22). De ster in de rode baan is de morgenster, de ster van de hoop op een goede dag, een goede toekomst.

Z. S.

HERDENKING VAN HET VIJF EN TWINTIG JARIG JUBILEUM VAN DE WEST PAPUA-VLAG.

In een sobere ceremonie werd op 1 december 1986 jl. door een groep in Nederland wonende Papua's het feit herdacht, dat op 1 december 1961, dus 25 jaar geleden de West Papua-vlag naast de Nederlandse vlag werd geheesen. Op dezelfde dag werd ook het nationale volkslied, "Hai tanahku, Papua", destijds gecomponeerd door de bekende zendeling, ds. I.S.Kijne ten gehore gebracht. Beide nationale symbolen werden officieel erkend middels de gouvemementsbesluiten van 18 november 1961, no.'s 364 en 366.

De ontwerper van de vlag, de heer Nicolaas Jouwe, aanwezig bij die gelegenheid vertelde over de geschiedenis van de vlag. Uit zijn verhaal en uit een verslag van de "Pengantara", gouvemementsvoorlichtingsblad van 21 oktober 1961 noteren we het volgende:

Op initiatief van de Nieuw Guinea Raadsleden, N.Jouwe, E.J.Bonay, N.Tanggahma en F.Torey kwamen op de avond van 19 oktober 1961, 72 vooraanstaande Papua's uit geheel Nieuw Guinea bijeen in het voorlopige Nieuw Guinea Raad-gebouw in Hollandia. Er werd een Nationaal Comité in het leven geroepen, bestaande uit 17 leden. De 17 aanvaardden met algemene stemmen een door de initiatiefnemers ongesteld manifest. In het manifest werd het verlangen van het Papua-volk uitgesproken om:

1. met ingang van 1 november 1961 (de werkelijke datum is later, 1 december 1961) de eigen vlag van West Papua te doen waperen naast de Nederlandse vlag.
2. het volkslied, "Hai tanahku, Papua" te zingen naast het Wilhelmus.
3. voor het vaderland de naam West Papua (Papua Barat) wordt vastgesteld.
4. dat de naam van het volk zal zijn, Papua.

Tot voorzitter van het Nationaal Comité werd gekozen, de heer Willem Inury, abtenaar bij de Dienst van Culturele Zaken te Hollandia, vice-voorzitter de heer Nicolaas Jouwe en secretaris en 2e secretaris resp. de heer M.W.Kaisiepo en ds. H.Mori-Muzendi. Verder hebben zitting in het comité de volgende leden: E.J.Bonay, B. Gebe, F. Jufuway, B.Kunjab, S.Malibela, Th. Meset, A.S.Onim, F. Poana, ds. F.J.S.Rumainum, D.Sarwom, W.Zonggenao, N.Tanggahma en F.Torey, in totaal 17 leden.

Met algemene stemmen riep het Nationaal Comité het lied, Hai, tanahku Papua, uit tot nationale hymne, terwijl het vlag - en wapenontwerp van Nicolaas Jouwe met 14 van de 17 stemmen als nationale symbolen werden aanvaard.

De heren Bonay, Jouwe, Tanggahma en Torey hebben nl. de opdracht van het Nationaal Comité gekregen om een ontwerp vlag en wapen in te dienen. Torey trok zich later terug, zodat de keuze moest vallen tussen de ontwerpen van de andere genoemde heren.

Een citaat uit de "Pengantara" van 21 oktober 1961 luidt voorts als volgt: "Hierna (d.w.z. na de bovengenoemde aanvaarding van de nationale symbolen) verhieven zich alle aanwezigen van hun zetels en terwijl de ontroering zich zichtbaar van de aanwezigen meester maakte werd het Manifest voorgelezen dat staande de vergadering unaniem werd aanvaard waarna de overige aanwezigen werden uigenodigd het mede te ondertekenen.

In gesprekken met de pers toonden vele aanwezigen zich diep ontroerd en verheugd. Het algemeen gevoel wordt wellicht het best samengevat in het geen de heer Jouwe als volgt uitdrukte: "Wij hebben vanavond duidelijk ons eigen verlangen tot uitdrukking gebracht, het verlangen onze eigen plaats in deze wereld te kunnen innemen."

De nationale vlag, zoals die is aanvaard door het Nationaal Comité toont een rode staande baan langs de vlaggemast waarin een witte vijfpuntige ster. Daarnaast zeven blauwe horizontale banen, afgewisseld met zes witte horizontale banen. Het ontwerp voor het nationale wapen toont een staande kroonduif met gespreide vleugels. Op de borst als schild een afhangende nationale vlag. In de klauwen een lint met de spreuk: "Banjak dalam satu", eenheid in verscheidenheid".

Betekenis van de vlag.

De basiskleuren, aldus Nicolaas Jouwe, zijn ontleend aan de Nederlandse vlag als dank aan Nederland voor haar bescherming van het Papuase volk in moeilijke tijden. Rode kleur betekent, de moed, de fierheid van het volk, getoond in moeilijke tijden om het land te verdedigen tegen vreemde overheersers. Blauwe kleur betekent trouw aan het vaderland, trouw aan principe's, hoogste idealen van het land. Wit betekent, vrede, dus handhaving van vrede met naaste bureu en de wereld.

Vervolg op pagina 13.

West Papua Refugees Welfare Society Of Papua New Guinea

Open letter to: -

United Nations High Commissioner for Refugees.

Dear Sir,

August 15, 1986 exactly 24 years ago, the future of Melanesia people of West Papua was determined by the four party agreement known today as the 'New York Agreement'. This is a special day which reminds us (the Melanesian people of West Papua) when our freedom and dignity as a people with their own identity and pride was taken away by the United Nations sponsored declaration.

The New York Agreement was infact a product of the United States of America and was sponsored by the United Nations and signed by representatives from two colonial governments on behalf of the Kingdom of the Netherlands and the Republic of Indonesia in New York, U.S.A on the 15/8/1962.

The opening word of the New York Agreement states as quoted from the Agreement:

....."The Republic of Indonesia and the Kingdom of the Netherlands having in mind the interests and the welfare of the people of the territory of West New Guinea (West Irian), herein after referred to as the 'territory' Desirious of settling their dispute regarding the territory... "

As a Melanesian of West Papua who served as a Public Servant with the Dutch New Guinea government from 1952 - 1963, I strongly condemn the content of the New York Agreement which is biased and completely against the true wishes and interests of the Melanesian people of West Papua.

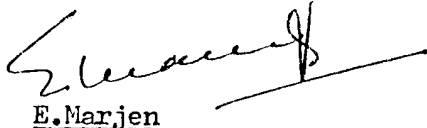
The statement as stipulated in the Agreement

....."knowing in mind the interests and welfare of the people of the territory of West New Guinea(West Irian).....It does not bear any concrete evidence given the present political struggle of the Melanesian people of West Papua which has been going on for over a decade. If the agrdement was made in the best interest of the people of West Papua and their welfare, than what genuine explanations can one offer for the political struggle of the West Papuan people from oppression and torture for self identity and political independence?

Perhaps, I should ask, who's interests and welfare does the agreement represent - the Indonesians, Netherlands, Americas or the United Nations ?

The Melanesian people of West Papua regard the New York Agreement as a document which was really to serve the intests of the colonial powers and the parties who part took in the signing of the agreement and not in the benefit of the mass population of West Papua. Infact, the Melanesian people of West Papua do not recognise the New York Agreement as a genuine and legitimate agreement hence, their struggle for political independence against the colonial oppression of Indonesia, frankly represents the true wishes and aspirations of the Melanesian people of West Papua.

On behalf of Freedom Loving Melanesian people of West Papua.

E. Marjen

Chairman - Welfare Committee.

Veteran Dutch New Guinea Public Servant who involved during period of confrontation Indonesia / Dutch Arm Forces, concerning West New Guinea/ West Irian.

Internationale werkgroep let op mensenrechten Irian Jaya

door Aldert Schipper

OEGSTGEEST - Er komt een oecumenisch werkgroep voor Irian Jaya, die de situatie daar, in het bijzonder de handhaving van de rechten van de mens, in de gaten gaat houden.

Naartoe is vorige week besloten tijdens een overleg dat een groep werkingsorganen uit West-Europa en de VS in Oegstgeest heeft gehad met de kerk van Irian Jaya over de situatie daar.

Eveneens is afgesproken dat de leden van die groep, afkomstig uit Engeland, Duitsland, Zwitserland en de VS, volgend jaar opnieuw bijeenkomen, vermoedelijk op Irian Jaya zelf.

De Irian Jaya werkgroep zal zich met drie dingen bezighouden: het streven naar zelfregering (zelfstandigheid), het bevorderen van de ontwikkeling van het zelfrespect en handhaving van de gerechtigheid.

Phil Erari (39), de secretaris-generaal van de protestantse kerk in Irian Jaya (het vroegere Nieuw-Guinea) noemt deze drie punten als onmiddellijke gevolgen die voortvloeien uit het verlangen voor de lokale situatie in Irian Jaya. Hij spreekt niet graag over de schendingen van de mensenrechten in zijn land. Liever heeft hij het over ontwikkeling van de papoea-bevolking en het doel deze weerbaar te maken.

Er is veel behoefte aan die weerbaarheid. De *transmigratie*-politiek van de Indonesische regering betekent een reëel gevaar voor de eigen karakteristieke cultuur van de oorspronkelijke bevolking van Irian Jaya. Volgens Phil Erari is het een verantwoordelijkheid van de kerk, zich op deze bedreiging van de identiteit voor te bereiden. „We moeten voorbereid zijn op het ergste,” zegt Erari in een uitstekend Nederlands, dat hij geleerd heeft op de driejarige middelbare school, die de Nederlanders voor de soevereiniteitsoverdracht in 1963 hadden.

Erari heeft een lastige taak. In de kerk zijn veel mensen niet bereid ingenomen met de groeiende invloed van Indonesië in

Irian. Niet alleen acht men de cultuur hierdoor in gevaar, de toevloed van hoofdzakelijk moslims uit Java betekent ook een uitdaging voor de meest christelijke papoea's, waar zij in het algemeen niet op zijn voorbereid.

Missionair

Geen sprake van wederzijdse aanvaarding van elkaars geloof. „De missionaire neiging opgeven? Nooit; het is een kwestie van leven of dood voor de gemeente. Wij zijn het zout en het licht der aarde.” Erari moet een beetje lachen, als ik hem voorhoud dat de christenen in sommige landen mensen van een ander geloof in hun omgeving gemakkelijk tolereren. „Het komt niet in ons hoofd op er van af te zien om de moslims, die door de *transmigratie*-politiek in Irian komen, met het evangelie te confronteren. Zending is gewoon de kern van ons geloof. Formeel is er een goede relatie met de moslims. Politiek streven wij naar tolerantie, maar godsdienstig naar bekering. De pogingen moslims te bekeren leiden natuurlijk tot spanningen, die een enkele keer ontaarden in een fysieke botsing.” Die spanning heeft ook te maken met de groei van de kerk onder de immigranten. Verantwoordelijkheid van

Indonesië een uitdaging, aan de andere kant, wil de evangelische kerk van Irian Jaya bewust een Indonesische kerk in Indonesië zijn. Het streven naar een zelfstandig Nieuw-Guinea is volgens Erari een voorbij station. „We moeten onze problemen oplossen binnen de structuur van Indonesië.” De kerk is lid van de Indonesische raad van kerken, ook al heeft Erari tevens wel kritiek op deze raad, die volgens hem te weinig aandacht heeft voor Irian en zijn eigen moeilijkheden.

De reserves die er zijn tegen Indonesië hebben geleid tot sympathie, ook binnen de kerk van Irian voor de *Organisatie Papua Merdeka*, OPM, de afscheidingsbeweging van Irian Jaya. Deze mensen voeren een politieke oppositie (en soms een gewapende guerrilla) tegen de Indonesiërs. Duizenden kerkleden zijn gevlucht. De kerkleiding houdt afstand van de leiding van de OPM, maar de vluchtelingen zijn kerkleden. Daarom ging in 1984 een gemengde delegatie van de r.-k. en de protestantse kerken voor een pastoraal bezoek naar een van de vluchtelingenkampen in Papua New Guinea. De situatie daar is zeer nijpend. Het doel was zich op de hoogte te stellen van de leefomstandigheden daar, maar zover kwamen

de vijf geestelijken niet. De kerkelijke vertegenwoordigers werden beschouwd als afgevaardigden van de Indonesische regering. Zij moesten het kamp rennend weer uit om niet tot gijzelaars te worden gemaakt of aan een papoea-speer geregen te worden. Toch weet Erari wel hoe het in de kampen is. Er heerst een gebrek aan rijst en er is weinig medische zorg en geen sprake van onderwijs.

De werkgroep moet zich straks ook bezighouden met de situatie van de vluchtelingen in Papua Merdeka.

Vragen

Er zijn volgens Erari redenen om Irian Jaya uit te vluchten. Papoea's voelen zich soms tweede- of derde-rangsburger in eigen land. Er zijn mensen gearresteerd en gemarteld, vertelt hij. „Soms krijgen wij verslagen uit classes, die van zulke dingen melding maken. Er zijn politieke gevangenen. Kortgeleden werd de kerk in Jayapura uitgenodigd om het transport van politieke gevangenen te controleren. Wij waren gevraagd te komen omdat wij vragen hadden gesteld over de behandeling. Er zijn in Jayapura ongeveer twaalf politieke gevangenen. Over andere plaatsen ben ik niet op de hoogte.”

Dominee Erari vertelt hoe de protestantse kerk samen met de r.-k. bisschoppen werkt aan de schepping van een speciaal bureau voor mensenrechten. Als hij geconfronteerd wordt met de kritiek, die is geïnterd op de zwijgzaamheid van de kerk, zegt Erari: „Deze aanmerkingen zijn niet terecht. Irian Jaya is geen Zuid-Afrika, Zuid-Korea of Filippijnen. De kerk daar kan openbaar spreken. Ze kan naar de krant lopen. Daar is in Indonesië geen sprake van. Je wordt zomaar beschuldigd van ondermijning van de staatsleer *pancasila*. Het horen de slachtoffers in Indonesië te worden niet ten goede als je hardop spreekt. Ons instrument voor de gerechtigheid is de geheime diplomatie. We hebben ons vorige maand nog gericht tot de op een na langste militair in Irian Jaya, toevallig ook een christen. Er was een ontploffing ernaast van de kerk neergeschoten en wij hebben getuigd dat dit incident gevaarlijk was voor de goede verhoudingen.”

Situatie gespannen in Papoea Nieuw-Guinea

SYDNEY (AFP) - De situatie in Papoea Nieuw-Guinea is zo gespannen dat veel buitenlanders zich opmaken om te vertrekken. Dit melden de Australische omroepmaatschappij ABC gisteren.

In de hoofdstad Port Moresby van Papoea Nieuw-Guinea, het buurland van Irian Jaya (het vroegere Nederlands Nieuw-Guinea), braken maandag ongeregeldeheden uit na de begrafenis van oud-minister van industrie en oud-vice-premier, Sir Iambaly Okuk. Daarbij vond een meisje de dood. De onrust sloeg gisteren over naar Goreka, waar het lijk van Okuk naartoe is gebracht. Zeker twintigduizend stamleden sloegen daar alles kort en klein. Volgens een

winkelier was geen enkele ruit meer heel.

Ook in de plaatsen Lae en Mount Hagen is de toestand gespannen. ABC meldde dat talrijke Australiërs die in Papoea Nieuw-Guinea wonen hun huis niet uitdurven en veien van hen overwegen het land te verlaten.

Okuk was een belangrijk man voor de stammen afkomstig van de hoogvlakte van Papoea Nieuw-Guinea. Een bijeenkomst bij het parlementsgebouw in Port Moresby, waar hij lag opgebaard, ontaarde maandag in plunderingen. Alle winkels en scholen in de stad bleven dinsdag gesloten.

Van peniskoker naar joggingbroek

Indonesië doet vergeefse pogingen de 1,3 miljoen stamleden in Irian Jaya bij te schaven. Een "vriendschapsakkoord" dat deze maand

broeken. Begin deze maand probeerde Indonesië de stugge stamleden op een andere manier te bena-

de oppositiepartijen in Papoea Nieuw-Guinea. De vroegere minister van Buitenlandse Zaken John Gibano noemde

NUMMER 3

SEPTEMBER 1986

"HUURLINGEN"-KRITIEKOP TRANSMIGRATIE

In mei 1986 verscheen het temanummer van The Ecologist over transmigratie in Indonesië met bijdragen van Komitee Indonesië, Tapol, Survival International en Friends of the Earth. De publikatie maakte deel uit van een internationale campagne tegen het transmigratiebeleid en vooral tegen de ondersteuning daarvan door de Wereldbank en de IGGI. De indonesische pers besteedde veel aandacht aan de campagne; reacties op The Ecologist haalden de voorpagina's.

In de Indonesian Observer (22.12.83) sprak Transmigratieminister Martono erg waarderende woorden over de pers in zijn land. Ofschoon de berichten niet noodzakelijk op waarheid berustten, brachten ze problemen en tekortkomingen aan de oppervlakte, die voor de ambtenaren op het departement moeilijker te identificeren waren, aldus Martono. Hij kon toen nog niet bevroeden dat de nationale pers een cruciale rol zou gaan spelen in het aanpakken van de imposante reeks problemen en tekortkomingen, die het transmigratieprogramma tijdens Repelita IV karakteriseert. Zo rapporteerde de pers in februari 1985 uitgebreid over het kritische verslag dat het Gajah Mada Team na een bezoek aan West Papua had opgesteld (IFM, jg. 11, nr. 1, april/mei 1985) en in juli 1985 berichtte de pers over de gewelddadige confrontatie tussen hongerige transmigranten en beroofde autochtonen in Centraal Sulawesi (IFM, jg. 11, nr. 3, aug/sept 1985).

HUURLINGEN

Afgelopen zomer was het weer zover gekomen, a.v. The Ecologist. Suharto, Murdani en Martono reageerden furieus op The Ecologist. De schrijvers werden onder meer tenaga bayaran (gehuurde krachten) genoemd (Pedoman Rakyat, 20.07.86). Martono liet weten dat de campagne was gelanceerd door "mensen die de problemen van de indonesische bevolking niet begrijpen" en die er louter om alleen op uit zijn de regering in discrediet te brengen (Kompas, 12.05.86).

Murdani ging pal achter de minister staan en zei dat de kritiek op het transmigratieprogramma deel uitmaakte van een grootscheepse poging het Suharto regiem in een kwaad daglicht te stellen voor de verkiezingen van 1987. Ook Suharto mengde zich in de discussie en noemde de transmigranten "pioniers in 's lands ontwikkeling" (Reuter, 18.07.86).

LOOPGRAVENOORLOG

De voorstanders van transmigratie hebben hun stellingen ingenomen. De top van het regiem en het leger weigerde kategorisch in te gaan op de argumenten die naar voren gebracht waren. Martono deelde vastberaden mee dat het programma ondanks alle kritiek zal doorgaan; transmigratie is immers essentieel als Indonesië de problemen van bevolking, voedsel en de eenheid van de natie wil oplossen (Sinar Harapan, 05.06.86). Hij gaf toe dat het inderdaad zo is dat de regering het voornemen heeft om in de komende twintig jaar 65 miljoen Javanen te verplaatsen. "In feite", aldus de minister, "hopen we zelfs méér dan 65 miljoen te verplaatsen, als het even kan" (Kompas, 12.05.86).

De pogingen van het regeringsgezinde dagblad Sinar Harapan om de discussie een andere, meer inhoudelijke, wending te geven, waren dus kennelijk mislukt. Op 05.06.86 had Sinar Harapan immers al vastgesteld dat het The Ecologist er niet om te doen was geweest transmigratie op zich aan te vallen, maar "wat wordt bekritiseerd de methode is die wordt gehanteerd om te kijken of die leidt tot de vernietiging van de plaatselijke bevolking en van het milieu en tot grondonteigeningen".

In een nog vroeger stadium had de krant wetenschappers uitgenodigd om te reageren op de artikelen in The Ecologist. Dr. Loekman Soetrisno, socioloog aan de Gajah Mada universiteit in Yogyakarta, zei te hopen dat het transmigratiedepartement zich open zou stellen voor kritiek van buitenaf en niet emotioneel zou reageren (Sinar Harapan, 23.05.86).

WAARSCHUWING

De teneur in kranten als Sinar Harapan is: natuurlijk is transmigratie een interne aangelegenheid en buitenlandse organisaties hebben niet het recht om zich daar in te mengen, maar er zou wel serieus aandacht besteed moeten worden aan de uitvoering van het transmigratieprogramma. Vervolgens worden allerlei deskundigen, insiders en andere gezaghebbende bronnen aangehaald die de aantijgingen van onder meer The Ecologist bevestigen.

Zo liet Sinar Harapan ook Judistira Garna, antrop/socioloog aan de Pajajaran universiteit van Bandung, aan het woord die zei de kritiek van The Ecologist wel te begrijpen en zelfs kon waarderen. Van "nationale integratie", waar Martono over spreekt, is geen sprake, aldus Garna. Zo'n proces wordt door allerlei factoren tegengehouden. De transmigranten beschouwen zichzelf als superieur, ze brengen hun eigen sociale structuren mee, die ze onveranderd in hun nieuwe omgeving toepassen en ze blijven binnen hun eigen gemeenschap. Op grond van deze bevindingen konkludeerde Garna dat "de regering serieus pogingen moet ondernemen de transmigranten met de lokale inwoners te integreren door ze op eenzelfde wijze te behandelen. Als dit niet gebeurt, dan zullen de dingen waar deze buitenlanders ons van beschuldigen, inderdaad plaatsvinden" (23.05.86).

WERELDBANK

Voorlopig ziet het er niet naar uit dat Indonesië bereid is iets op te steken van de zinvolle discussie over het transmigratiebeleid die dus vooral in het buitenland wordt gevoerd. Daarbij wordt het regiem geholpen door de Wereldbank, die in een brief aan Komitee Indonesië bij monde van haar vertrekkende president Tom Clausen liet weten dat zij haar steun continueert. De Wereldbank trekt zich niets aan van de harde bewijzen en overtuigende argumenten, die keer op keer naar voren gebracht worden. Dat de meeste punten van kritiek óók te vinden zijn in de groeiende berg (strikt vertrouwelijke) rapporten van haar eigen Bank-medewerkers, schijnt de heren aan de top in Washington niet te deren.

Dankzij de campagne van Survival International en de golf van reacties, die het teweeg heeft gebracht, zal het echter steeds moeilijker worden voor Barber Conable, de nieuwe president van de Wereldbank, om de inhoudelijke discussie uit de weg te gaan. Dat transmigratie in Indonesië zelf steeds meer een omstreden kwestie is geworden, speelt daarbij een belangrijke rol. Het Komitee Indonesië heeft daarom besloten de Wereldbank weder eens van replek te dienen in een nieuwe brief die binnentert bij Conable op de deurmat zal vallen. Het loont de moeite!

Margel Otten

Redactie en administratie

Komitee Indonesië

POSTBUS 4890

Minahassastraat 1

1094 RS Amsterdam

tel. 020-936050/940024

Zonder de verzetsradio was de coup van Aquino waarschijnlijk niet gelukt

Trouw DINSDAG 14 OKTOBER 1986

door Ina van Wijngaarden

AMSTERDAM - Zonder de steun van de radio was de machtsovername op de Filipijnen door Cory Aquino waarschijnlijk mislukt. Hele mensenmassa's waren door radio-uitzendingen op de hoogte van de plekken waar Marcos-aanhangers acties wilden uitvoeren, en vormden vervolgens menelike blokkades om die wegen te gaan.

In El Salvador luisteren dagelijks miljoenen naar de verzetszenders van het FMLN. En vanuit het door Indonesië geïsoleerde Oost-Timor bereiken berichten over schendingen van mensenrechten de buitenwereld via illegale radiozenders.

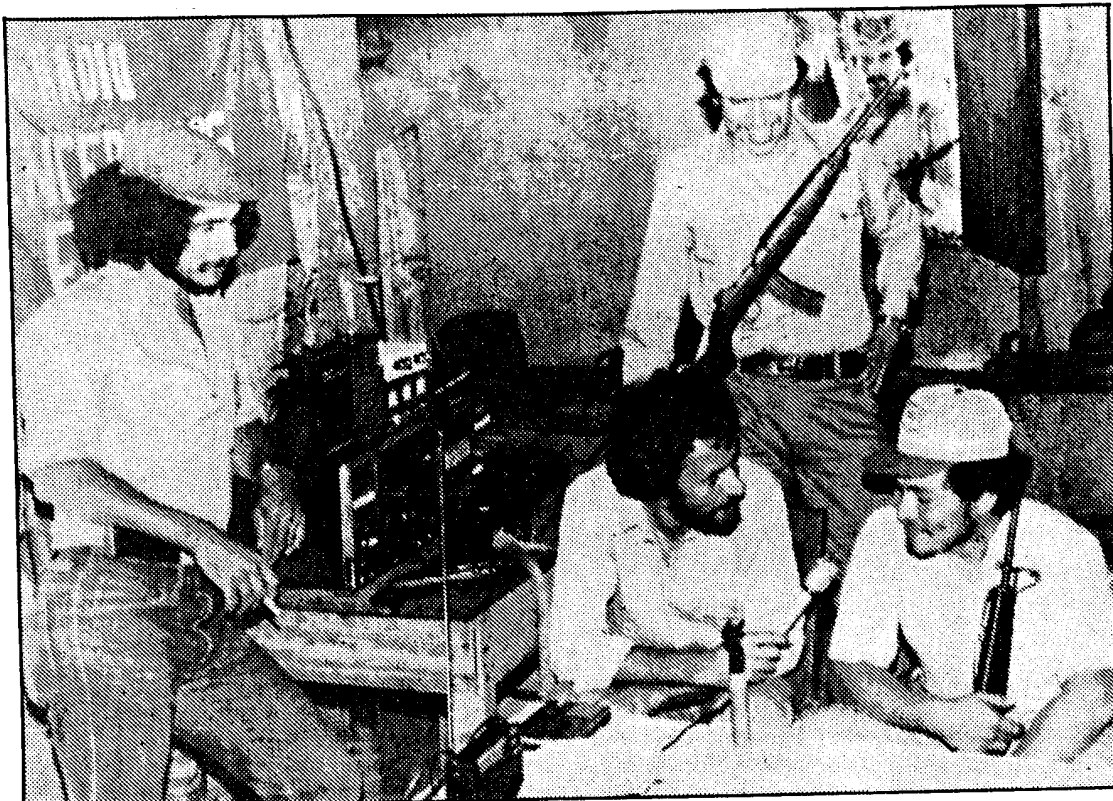
Een paar voorbeelden die duidelijk maken, dat verzetsbewegingen veel sterker staan als ze de beschikking hebben over eigen radiostations of andere informatiesystemen. Het boek 'Media voor verzet', dat vorige week verscheen, beschrijft de rol van media in vier van die verzetsorganisaties.

Het boek, dat is uitgegeven door de X min Y-beweging, is onderdeel van een gelijknamige campagne om geld in te zamelen voor radio-onderdelen, telexen en zenders voor vier verzetsbewegingen: het FMLN in El Salvador, het Fretilin op Oost-Timor, in Eritrea het EPLF en het NDF op de Filipijnen.

Voetbalwedstrijd

Als de Eritrese verzetsorganisatie EPLF meldt dat het een stad heeft veroverd, zendt de Ethiopische televisie als reactie een voetbalwedstrijd uit, om daarmee de berichten te ontkrachten. Sinds 1962 is de 'opstandige provincie' Eritrea bezet door Ethiopië, maar volgens het EPLF is tachtig procent van het land weer in handen van de verzetsbeweging.

Tussen het EPLF en de Ethiopische regering is een voortdurende propagandaslag aan de gang.

Miljoenen mensen luisteren dagelijks naar de radiostations van de verzetsbewegingen in El Salvador. Hier wordt een guerrilla-commandant van het FMLN geïnterviewd. Foto UPI

„In de eerste plaats gaat het om het weerleggen van de Ethiopische propaganda en de leugenachtige verhalen die over ons worden verteld,” zegt een woordvoerder van het EPLF. De illegale radio van de verzetsbeweging heeft, net als de media van de andere bewegingen, als belangrijkste taak om informatie te geven die door de officiële media in het land wordt achtergehouden.

Alfabetisering

De radio is trouwens maar een onderdeel van een uitgebreid informatiesysteem, waarin onderwijs een belangrijke plaats inneemt. De informatie wordt verspreid in de vier talen die in Eritrea worden gesproken. Het recht van elke bevolkingsgroep op haar eigen taal staat voorop, omdat, zo vindt het EPLF, taal als een zeef kan werken bij de toegang tot onderwijs, media en informatie.

Op dat punt hebben de vier beschreven bewegingen een overeenkomst. Ze vechten niet alleen tegen een onderdrukkend regi-

me. Ze zetten ook alfabetiseringscampagnes op, maken schoolboekjes en doen bijvoorbeeld aan landbouwvoorlichting.

De bekendste van de vier voorbeelden in het boek, is wel de verzetsradio van het FMLN in El Salvador. Miljoenen mensen luisteren dagelijks naar de uitzendingen van de twee zenders: radio Farabundo Marti en radio Venceremos.

Die luisteraars krijgen andere dingen te horen dan de berichten die het westen de laatste tijd over El Salvador bereiken. Ons wordt via sommige media het beeld voorgeschoteld van een min of meer democratisch El Salvador, onder leiding van een gekozen president. We zijn daarmee, volgens het boek, het slachtoffer van een Amerikaanse des-informatiecampagne. Want de werkelijkheid van El Salvador is, dat er nog steeds per dag vier politieke moorden worden gepleegd. Dat er bombardementen zijn op de burgerbevolking met napalm en fosfor, en

dat in delen van het land nog steeds de staat van beleg van kracht is.

En als de verzetsbewegingen zelf berichten naar het buitenland willen sturen stuiten ze vaak op problemen. Contacten met westerse journalisten zijn sporadisch, want gevaarlijk. Berichten uit Eritrea worden naar Soedan gesmokkeld, vanwaar ze per telex naar Italië gaan. Op een dergelijke manier gaat het Fretilin op Oost-Timor te werk. Het eiland is sinds de bezetting door Indonesië in 1975 helemaal geïsoleerd door de bezetter. Journalisten moesten het land verlaten, de vrije pers werd aan banden gelegd.

Toch is het op Oost-Timor steeds gelukt berichten over de situatie in het land naar buiten te smokkelen. Ook zijn er rapporten van Amnesty International verschenen over schendingen van mensenrechten.

Molukkers 35 jaar in ons land

door Jos Hagers

DEN HAAG, woensdag

Premier Lubbers heeft gistermiddag de Molukse bevolkingsgroep in ons land opgeroepen om samen te investeren in een toekomst van respect, tolerantie en vooruitgang. De minister-president sprak tijdens een ook door koningin Beatrix in de Haagse Ridderzaal bijgewoonde plechtigheid ter herdenking van het feit dat 35 jaar geleden vierduizend Molukse ex-militairen naar Nederland kwamen.

Premier Lubbers benadrukte, dat de regering met de herdenking een gebaar wil maken tegenover de Molukse ex-militairen, voor wie de afgelopen 35 jaar zeer zwaar zijn gevallen. Hij sprak van een historische dag.

Ter bekrachtiging van het op

• *Koningin Beatrix reikt één van de herdenkingspenningen uit aan mevrouw C. Lili-paly-Pattinaja.*

Foto: René Oudshoorn

21 april door de regering met de Molukkers gesloten akkoord overhandigde premier Lubbers aan dominee S. Metiary, voorzitter van de Badan Persatuan, een oorkonde van de zogenoemde Rietkeek-uitkering. Op grond hiervan komen ruim vierduizend in ons land wonende Molukkers in aanmerking voor een jaarlijkse netto-uitkering van f 2000 en een zilveren herdenkingspenning.

De eerste zeven herdenkingspenningen overhandigde koningin Beatrix aan hoogbejaarde ex-KNIL-militairen en de weduwe mevrouw C. Lili-paly-Pattinaja, moeder van het Tweede-Kamerlid.

Zowel premier Lubbers als minister Van Dijk (Binnenlandse Zaken) verklaarden gisteren dat de regering er alles aan wil doen om de hoge werkloosheid onder Molukkers terug te dringen.

COMMENTAAR.

De Zuid-Molukse soldaat was bekend om zijn moed en trouw aan het Huis van Oranje en de Nederlandse vlag. Velen hebben daarbij vooral in de Tweede Wereld oorlog hun leven moeten opofferen.

In 1951 zijn ze naar Holland overgebracht voor een z.g. "voorlopig" verblijf. Zij woonden in woonvondren die meer leken op vluchtelingenkampen. Er werd nauwelijks aandacht aan hun erbarmelijke situatie besteed.

Zij zelf wilden niets liever dan terug gaan naar een vrij en onafhankelijk Zuid Molukken.

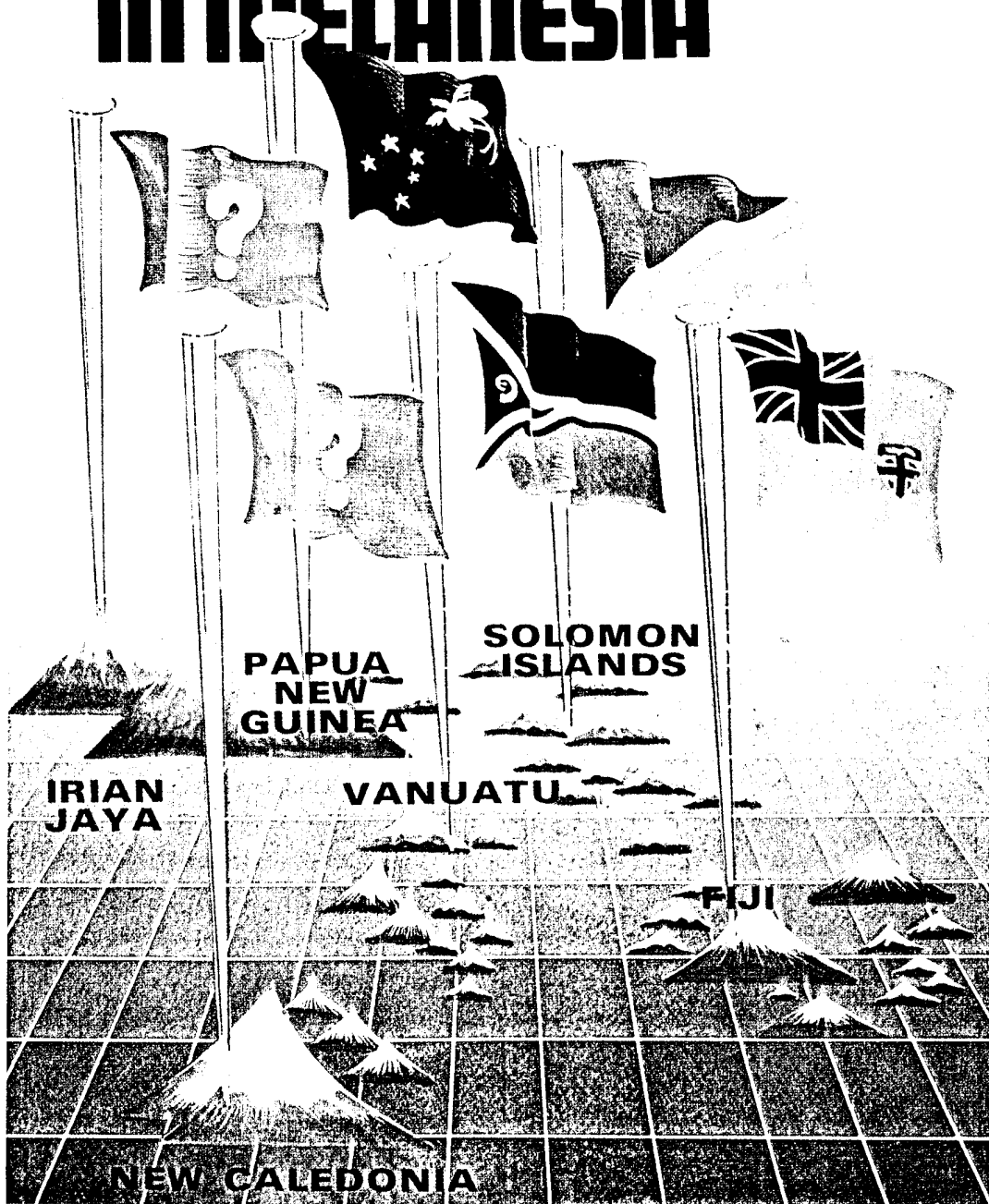
Nu, vijf en dertig jaar later zitten ze nog steeds in Nederland. Zij hebben hun ideaal van vrij Zuid Molukken nog niet bereikt.

In deze situatie zijn we blij, dat van de officiële zijde aandacht wordt geschonken aan deze trouwe vrienden van Nederland in het verleden.

Zij hebben het verdiend, een netto-uitkering van f 2000,- per jaar en een oedenkpenning! Het is wel te laat, zeker

voor degenen die er niet meer zijn, maar wij zullen nu maar zeggen, beter laat dan nooit.

POLITICS IN MELANESIA

...Another characteristic is present or recent colonial domination and developing neo-colonial relationships. The westernmost Pacific islands community is Irian Jaya, formerly the Netherlands colony of West New Guinea, but forcibly taken and retained against the will of its Melanesian people by Indonesia...

Published by the
Institute of Pacific Studies of the University of the South Pacific,
Suva-Fiji, 1982.

"POLITIEKE ONTWIKKELINGEN BINNEN MELANESIE"

("...EEN ANDERE KARAKTERISTIEK IS EEN BESTAANDE OF EEN JUIST ACHTER DE RUG ZIJNDE KOLONIALE OVERHEERSING EN ZICH ONTWIKKELENDE NEO-KOLONIALE VERHOUDINGEN. DE MEEST WESTELIJKE GEMEENSCHAP VAN DE PACIFIC EILANDEN IS IRIAN JAYA, DE VROEGERE NEDERLANDSE KOLONIE WEST NIEUW-GUINEA, DIE ECHTER MET DWANG INGENOMEN EN VASTGEHOUDEN IS DOOR INDONESIA TEGEN DE WIL VAN HAAR MELANESISCH BEVOLKING....").

Published by the
Institute of Pacific Studies of the University of the South Pacific,
Suva-Fiji, 1982.

Onrecht, al 17 jaar lang...

Onrecht, al zeventien jaar lang....

1949: als resultaat van de onderhandelingen en onder het wereldtoezicht van de Verenigd Naties wordt de Republiek Indonesia gevormd. Het einde van een koloniaal tijdperk. In datzelfde jaar wordt op wereldniveau beslist dat het Nederlands Nieuw-Guinea voorbestemd is een onafhankelijke natie te worden. Een volk krijgt de vrijheid; wordt op weg gezet naar zelfstandigheid.

Belofen, toezeggingen.

1961: Nieuw-Guinea heet voortaan West-Papua. Een volk met een eigen vlag, een eigen volkslied, een eigen toekomst: in 1969, 8 jaar later, zou de volledige zelfstandigheid definitief zijn.

Belofen, toezeggingen.

1969: als gevolg van sterke politieke machten en geweld, heeft Indonesië het heft in handen genomen. En de volksraadpleging die in dat jaar gehouden zou worden, werd een volksverráadpleging. Geen enkele Papoea heeft zich in 1969 in vrijheid kunnen uitspreken. Er is over hem beslist: er is geen ruimte voor een eigen volksbestaan. Wat het grote jaar van de Papoea moest worden, werd het jaar van de ontgoocheling.

Verbroken belofen, verbroken toezeggingen.

Hebben we in ons hart het volk van de Papoea's al afgeschreven? Zijn wij blanken niet te vertrouwen? Zijn we niet de vrienden van de Papoea? Zijn we een volk van verraders?

Het is de hoogste tijd om met schrik te bedenken dat alleen al het stellen van deze vragen niet zou mogen! Help de Papoea. Aan een toekomst. In vrijheid.

1986 - 17 jaar onrecht.

Tijd om er een eind aan te maken!

Papoeafonds

Postgiro 243000
Bank: Rabo-Ede
Rekening 44 40 72 470

Secretariaat

Van Randwijcklaan 104
3815 MT Amerfoort
Telefoon
033-728690

Stichting Hulp aan Papoea's in Nood